

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **JUDr. M. K.**, bytem M. 948, B., zast. Mgr. René Gemmelem, advokátem se sídlem K. Sliwky 126/18, Karviná – Fryštát, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2012, č. j. KUOK 85508/2012, sp. zn. KÚOK/84205/2012/ODSH-SD/7273, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2012, č. j. KUOK 85508/2012, **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 5.808 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí od Magistrátu města Olomouce ze dne 16. 8. 2012, sp. zn. S-SMOL/189039/2012/OARMV, čj. SMOL/123703/2012/OARMV/PD/Kas. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., kterých se dopustil s tím, že dne 15. 11. 2011 v 10:01 hodin v Olomouci na ulici Lipenské v blízkosti domu č. p. 88 ve směru jízdy na obec Ostravu při řízení motorového vozidla značky Chrysler, registrační značky X, překročil o 17 km/h nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou zvláštním zákonem na 50 km/h, kdy vozidlo bylo silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 70 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost vozidla a měřit rychlost jízdy 67 km/h a současně užil k jízdě výše uvedené motorové vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly. Tímto svým jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 a § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Za tyto přestupky mu byla podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena sankce – pokuta ve výši 2.200 Kč.

[2] Žalobce namítal porušení práv v řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí první odvolací instance, přičemž rozhodnutí žalovaného považoval za nezákonné z tohoto právního důvodu: žalobci bylo řízení odepřeno právo na právní pomoc před státním orgánem ve smyslu čl. 37 odst. 2 Listiny. Žalobce zmocnil podáním ze dne 3. 5. 2012 advokáta Mgr. Reného Gemmela, aby v řízení zastupoval, přičemž není sporu, že první instance toto zmocnění v písemné formě obdržela. Zmocněnec přijal zmocnění, což stvrdil podáním v první instanci ze dne 4. 5. 2012, rovněž není sporu, že první instance toto přijetí zmocnění v písemné formě obdržela. Jak první instance, tak odvolací orgán ignorovali zmocnění s argumentací, že udělení zmocnění a přijetí zmocnění není obsaženo jediné listině. Pro takový právní názor však není opora v obecně závazných právních předpisech. Žalobce řádně zmocnil advokáta a být v řízení zastupoval, advokát žádní právní zastoupení převzal, zmocnění tak bylo právně bezvadné (jiný závěr nemá oporu ve správním řádu, zejména pak nelze interpretovat a aplikovat § 33 správního řádu), plná moc a její přijetí nemusí být obsaženy na jedné listině. Projev vůle žalobce směřující k tomu, aby její advokát Mgr. René Gemmel v řízení zastupoval, byly jasné, určité a srozumitelné, stejně jako projev vůle advokáta zastoupení převzít a žalobce v řízení zastupovat. Žalobce soustavně argumentoval, jak výše uvedeno, jeho argumentace však byla nesprávně odmítnuta. Správní orgány tak soustavně jednali pouze s žalobcem a jeho právního zástupce pomíjeli, čímž upřely žalobci právo na právní pomoc v řízení před státními orgány. Žalobce proto návrh, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodnutí a zaplatil žalobci náklady řízení do tří dnů od právní moci rozsudku.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že podle § 33 správního řádu si může účastník zvolit zmocněnce, kdy zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí, kterou lze udělit i ústně do protokolu. Uvedené je zcela v souladu s § 31 odst. 4 občanského zákoníku, na který žalobce nepřímo poukazuje tvrzením, že jeho zmocnění jasné, určité a srozumitelné. Je zcela zřejmé, že plná moc jednostranný právní úkon zmocnitele, kde musí být uveden i rozsah zmocněncova oprávnění, což údajná plná moc ze dne 3. 5. 2012 neobsahuje. Žalovaný považoval za zarážející, že zmocněnec a žalobce, ač osoby znalé práva (advokáti), namísto odstranění vad podání, napadají usnesení, kterým byl „právní zástupce“ vyzván k doplnění. Podle žalovaného se jedná v dané věci o vědomé obstrukce s cílem dosáhnout promlčení lhůty pro projednání přestupku. Skutečnost, že se k obstrukčnímu chování žalobce uchýloval během celého řízení o přestupku, je zcela zjevná ze spisového materiálu. Na tom nic nemění skutečnost, že obviněný má právo se hájit jakýmikoliv zákonnými prostředky, neboť ač byl v pozici obviněného, je jako advokát zapsaný v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou, povinen dodržovat etický kodex advokáta i mimo svoji advokátní činnost, což dle žalovaného zjevně nečinil. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce zmocněnce zmocnil způsobem stanoveným správním řádem a tudíž jeho námitka, že byl krácen na svém právu vyplývajícím z čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, je nedůvodná, což uvedl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, kde také svůj právní názor dostatečně odůvodnil. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[4] Žalobce ve své replice uvedl, že pokud předložil řádnou plnou moc, kterou zmocněnec přijal, pak nebyl důvod, aby vyhověl nesmyslné výzvě k opětovnému doložení plné moci v podobě původně požadované žalovaným. Žalovaný ve svém vyjádření v podstatě opomíjí argumentaci *ad rem* a téměř se omezuje na argumentaci *ad personam*. Vyjádření žalovaného tak není z hlediska posuzované problematiky nic relevantního, k čemu by bylo třeba zaujmout stanovisko.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 9. 10.

[6] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci zjistil, že podáním ze dne 3. 5. 2012, doručeným správnímu orgánu I. stupně 4. 5. 2012, sdělil žalobce, že *v označené věci zmocňuje tímto advokáta Mgr. Reného Gemmela, aby ho v řízení zastupoval. Zmocnění tímto současně oznámil správnímu orgánu a žádal, aby dále bylo jednáno s jeho zmocněncem shora označeným.*

[7] Podáním ze dne 4. 5. 2012, doručeným správnímu orgánu I. stupně 7. 5. 2012, Mgr. René Gemmel, advokát z AK Kačmařík & Korta, sdělí správnímu orgánu, že převzal právní zastoupení žalobce a současně žádal o přeložení jednání

nařízeného na 9. 5. 2012 jelikož v té době je činný jako zmocněnec v jiné věci, což je možno ověřit u předsedy trestního odvolacího senátu JUDr. Vladislava Šlapáka.

[8] Dne 9. 5. 2012 správní orgán I. stupně provedl ústní jednání v nepřítomnosti žalobce a vyslechl svědka nstržm. P. T. a prap. Z. B..

[9] Usnesením ze dne 22. 5. 2012 vyzval správní orgán I. stupně advokáta Mgr. René Gemmela, aby své podání ze dne 4. 5. 2012 doplnil o plnou moc prokazující zmocnění k zastupování žalobce a stanovil mu k tomu lhůtu pěti dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Podle odůvodnění usnesení podání zmocněnce neobsahovalo plnou moc k zastupování účastníka řízení. V souladu s § 33 odst. 1 správního řádu si může účastník zvolit zmocněnce; zmocnění k zastoupení se prokazuje plnou mocí. Vzhledem k tomu, že podání neobsahovalo plnou moc, kterou by zmocněnec prokázal zmocnění k zastupování žalobce, byl vyzván k jejímu doplnění.

[10] Proti tomuto usnesení se žalobce odvolal, protože advokát Mgr. Gemmel byl řádně zmocněn podáním ze dne 3. 5. a převzal zastoupení podáním ze dne 4. 5. 2012. Zmocnění právně bezvadné (jiný závěr nemá oporu ve správním řádu), plná moc a její přijetí nemusí být obsaženy na jedné listině (§ 33 správního řádu nic takového nestanoví). Žalobcův projev vůle směřující k tomu, aby ho Mgr. René Gemmel v řízení zastupoval, její jasný, určitý a srozumitelný, stejně jako projev vůle tohoto advokáta.

[11] V předkládací zprávě k žalovanému správní orgán I. stupně uvedl, že s právním názorem žalobce a jeho právního zástupce nesouhlasí, protože v případě plné moci se jedná o dvoustranný právní úkon (dohodu uzavíranou mezi dvěma subjekty soukromého práva). Obě smluvní strany musí být jednoznačně a nezaměnitelně identifikovány. V prvním podání ze dne 3. 5. 2012 jako osoba zmocnitele uveden pouze žalobce a není zde uveden žádný další identifikační údaj osoby, která zmocnění uděluje (zcela zde chybí, jak datum narození, tak trvalý pobyt). Jako osoba zmocněnce je zde uveden advokát s uvedením jména a adresy. V podání ze dne 4. 5. 2012 advokát uvádí, že převzal zastoupení žalobce, kde uvedl jeho jméno příjmení a datum narození ale neuvedl další identifikační údaje zmocnitele. Je evidentní, že na obou dokumentech je odlišně uvedena osoba zmocněnce, kdy v obou případech byla udána zcela jiná adresa. Proto není jednoznačné, kdo a komu vlastně plnou moc udělil. Proto správní orgán vyzval zmocněnce žalobce, aby prokázal své zmocnění doložením plné moci podle § 33 odst. 1 správního řádu. K tomu správní orgán I. stupně uvedl, že o odvolání bylo podáno neoprávněnou osobou, neboť povinnost doložit plnou moc byla usnesením stanovena advokátům, který o sobě tvrdil, že zmocněncem žalobce. Jemu také bylo usnesení jako jediné osobě oznamováno. Odvolání podal žalobce, tedy osoba, které se usnesení neoznamovalo.

[12] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 7. 2012, č. j. KUOK 65101/2012, odvolání žalobce proti usnesení ze dne 22. 5. 2012 zamítl a napadené usnesení potvrdil. Žalovaný uvedl, že ve spisovém materiálu na straně 30 je založeno podání

žalobce bez dalšího, tj. data narození, trvalého bydliště, tedy podání ne v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu. Na závěr je uvedeno jméno žalobce s přiloženým podpisem. Na straně 31 spisového materiálu je založeno sdělení Mgr. René Gemmela, advokáta, ke sp. zn. výše uvedené a číslu jednacímu, kde ve věci žalobce nar. 13. 5. 1966, bez trvalého bydliště, je opět podání v rozporu s § 37 odst. 1 správního řádu a kde mimo jiné sděluje, že převzal právní zastoupení a žádá o přeložení jednání nařízeného na den 9. 5. 2012. Vedle podpisu advokáta Mgr. René Gemmela je otištěno razítko advokátní kanceláře.

[13] Podle § 33 odst. 1 správního řádu si účastník může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce. Výše uvedená korespondence neodpovídal správnímu řádu, kdy odvolací správní orgán na základě výše uvedených nedostatků v podání a nepředložení plné moci k zastupování v patřičném rozsahu dal zapravdu prvostupňovému správnímu orgánu a vyhodnotil námitku žalobce jako lichou a nepřislušnou. Obecně se vychází z toho, že plná moc je soukromoprávním, který občanskoprávním vztahem mezi zmocněncem a zmocnitelem ve smyslu § 31 a následující občanského zákoníku. Zastupování nebylo doloženo plnou mocí oboustrannou, včetně všech požadovaných náležitostí ani protokolárním záznamem. Žalovaný dodal, že napadené usnesení bylo adresováno zmocněnci a jemu také bylo jako jediné osobě oznámeno. Zmocněnec toto usnesení převzal a případně potřebí, jak zní poučení na předmětném usnesení, mohl využít opravného prostředku. Odvolání proti usnesení podal žalobce tedy osoba, které se usnesení je oznamováno. Podle žalovaného žalobce v dané věci k danému aktu nebyl oprávněný.

[14] Dne 16. 8. 2012 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku, tak jak jsou uvedeny v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Rozhodnutí není uvedeno právní zastoupení žalobce a rozhodnutí bylo doručeno žalobci do vlastních rukou dne 20. 8. 2012. V otázce zastoupení správní orgán I. stupně zrekapituloval skutkový stav a odkázal na potvrzující rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2012. Protože ani na základě tohoto rozhodnutí žalovaného nebyl spisový materiál o plnou moc doplněn, měl správní orgán I. stupně za to, že zastoupení nebylo ani na základě výzvy k odstranění podání řádně prokázáno, a proto správní orgán rozhodnutí o přestupku doručoval pouze žalobci.

[15] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobce odvolání, ve kterém namítal, že bylo ignorováno jeho zastoupení advokátem Mgr. René Gemmelem.

[16] V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce byl předvolán na poslední ústní jednání dne 9. 5. 2012 v souladu s § 59 správního řádu. Předvolání bylo žalobci doručeno včas a byl mu dán prostor v souladu s § 73 odst. 2 přestupkového zákona k vyjádření se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu a k důkazům o nich, navrhopvat důkazy na svou obhajobu. Tohoto práva žalobce nevyužil, z ústního jednání se neomluvil, nepředložila náležitou omluvu nebo důležitý důvod své neúčasti na nařízeném jednání. Správní orgán věc proto

projednal v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Námitku ignorování zastoupení žalobce advokátem nezvládal žalovaný důvodnou. Žalovaný upřesnil, že podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu je vyžadována přítomnost u jednání pouze obviněného z přestupku, to je účastníka řízení, zatímco neúčast jeho zástupce nebrání konání ústního jednání. Tím, že se žalobce k ústnímu jednání před prvostupňovým správním orgánem 9. 5. 2012 nedostavil, řádně se neomluvil, konáním ústního jednání bez jeho účasti nemohl být krácen na svém Právu na obhajobu. Žalobce věděl, kde je nařízené ústní jednání, přesto udělil plnou moc, která navíc k dnešnímu dni nebyla předložena v písemné formě správnímu orgánu, zmocněnci, který by již být blokována dalším soudním jednáním. Námitka ignorování zastupování v daném případě není na místě, navíc, kdy se jedná o vazby v rámci jedné advokátní kanceláře. Zvolený zástupce nepředložil správnímu orgánu plnou moc k zastupování žalobce, ani žalobce zmocněnci udělil plnou moc ústně do protokolu.

[17] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

[18] Soud konstatuje, že přestupek se stal 15. 11. 2011, napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 10. 2012 a proto nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí a ke dni spáchání přestupku.

[19] Dále soud konstatuje, že skutkové podstaty přestupku podle účinné právní úpravy existují i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. k), f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. ve spojení s § 18 odst. 4, 5 téhož zákona], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[20] Podle § 33 odst. 1 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb. ve znění účinném od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012) *účastník si může zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce.*

[21] Podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.) *každý má právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení.*

[22] Z citovaného znění nelze vyloučit žalobce ani jeho právo na poskytnutí právní pomoci, byť si je soud vědom jeho právního vzdělání a profese, ale toto právo patří do širšího práva na spravedlivý proces, práva na obhajobu a je nutno zohlednit i to, že jde o správní trestání. K tomu lze dodat i to, že povinné zastoupení advokáta jako účastníka řízení jiným advokátem je nutné například u Ústavního soudu (§ 30 zákona č. 182/1993 Sb., srovnej se zněním § 105 odst. 2 s. ř. s.).

[23] Listina jednoznačně zakotvuje právo na právní pomoc každému, kdo o to požádá (srov. Baňouch Hynek in Wagnerová, Eliška; Šimíček, Vojtěch; Langášek,

Tomáš; Pospíšil, Ivo a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha : Wolters Kluwer ČR, a. s., 2012, s. 774, byť je tento komentář ve vztahu k souzené věci nedostatečný v tom, že se zabývá pouze „právem chudých“).

[24] Podle čl. 6 odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) *každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva ... obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují*.

[25] Někdy je označováno právo na obhajobu jako právo absolutní.

[26] Pokud správní orgán shledal v případě udělení plné moci zneužití práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, čj. 1 As 27/2011-81, č. 2452/2012 Sb. NSS), je třeba, aby toto jasně uvedl a odůvodnil ve svém rozhodnutí. K úspěšnému konstatování zneužití práva a užití tohoto institutu musí být splněny následující objektivní a subjektivní podmínky: musí být prokázán úmysl získat výhodu a ten se dovozuje z objektivních skutečností - jednání „zneužívající“ osoby a z toho, že vytváří umělé konstrukce, které by jinak nevytvářel (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2011, sp. zn. 76 A 3/2011 – dostupné na www.nssoud.cz - případně článek a tam citovanou literaturu).

[27] Odnětím možnosti jednat před soudem se podle ustálené judikatury soudů (srov. například usnesení býv. Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 8. 1992, sp. zn. 2 Cdo 19/92, které bylo uveřejněno pod č. 25 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1993, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 1997 sp. zn. 2 Cdon 1420/96, které bylo uveřejněno pod č. 1 v časopise Soudní judikatura, roč. 1997) rozumí postup soudu, jímž znemožnil účastníku řízení realizaci procesních práv, která mu zákon přiznává.

[28] To, že podpisy zmocnitele a zmocněnce nemusí být na jedné listině, je dávná (právní) notorieta, ale současně i častý nešvar dokonce i u obecných soudů (vůbec vyžadování podpisu na plné moci zmocněncem - z přednášky F. Melzera na PF UPOL k novému OZ).

[29] Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. 4. 2010, sp. zn. 21 Cdo 5429/2007, www.nssoud.cz, *při zastoupení na základě plné moci je třeba rozlišovat mezi dohodou o plné moci (zastoupení či zmocnění) na straně jedné a mezi samotnou plnou mocí na straně druhé. Dohoda o plné moci (zastoupení či zmocnění) je smlouva mezi zmocnitelem a zmocněncem, kterou se zmocněnec zavazuje zastupovat zmocnitele v dohodnutém rozsahu, popřípadě za dohodnutých podmínek; uzavřením této dohody vzniká právní vztah zastoupení mezi zmocnitelem a zmocněncem. Plná moc je jednostranný právní úkon zmocnitele, určený (adresovaný) třetí osobě (třetím osobám), v němž zmocnitel prohlašuje, že si zvolil zmocněnce, aby ho zastupoval v rozsahu uvedeném v této plné moci; plná moc z hlediska obsahu právního úkonu představuje osvědčení (průkaz) o zastoupení, vzniklém na základě dohody o plné moci (zastoupení či zmocnění)*.

[30] Podle rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 11. 1999, čj. 11 Cmo 245/97, z jednání na základě plné moci musí být zřejmé, že jednající osoba jedná jménem zastupované osoby... „*Pro vymezení rozsahu oprávnění zmocněnce jednat za zmocnitele je rozhodující rozsah uvedený v plné moci, neboť tím se třetím osobám dává tento rozsah najevo; proto není rozhodující rozsah zmocnění uvedený v dohodě o plné moci...*“.

[31] Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 1995, sp. zn. Odon 28/95, www.nsoud.cz, *písemná plná moc má předepsané náležitosti, je-li v ní obsažen projev vůle zmocnitele splňující požadavky § 37 občanského zákoníku a je-li zmocnitel vlastnoručně podepsán.*

[32] Podle usnesení Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 26 Cdo 643/2002 ze dne 12. 6. 2003, *pokud odvolatelé namítají, že v plné moci udělené prvním žalovaným není obsažen projev vůle obecného zmocněnce v tom smyslu, že uvedené zmocnění přijímá, je třeba poukázat na to, že plná moc je jednostranným právním úkonem, a je nutno ji odlišovat od dohody o zastoupení jakožto úkonu dvoustranného, pro který není předepsána písemná forma“. Rovněž i Ústavní soud ČR ve svých nálezech konstatuje, že plná moc je na rozdíl od dohody o plné moci jednostranným právním úkonem a navenek již jen osvědčuje, že dohoda o plné moci byla uzavřena. Nález Ústavního soudu ČR ze dne 4. 9. 1994, sp. zn. IV. ÚS 43/94 a nález Ústavního soudu ČR ze dne 30. 1. 2003, sp. zn. I. ÚS 433/01.<http://nalus.usoud.cz>.*

[33] Z další judikatury lze poukázat dále např. na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 11. 2002, sp. zn. 7 Tdo 927/2002 anebo také usnesení totožného soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. 26 Cdo 1766/2004, www.nsoud.cz.

[34] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány však v souzené věci úvahu o zneužití práva nezdůvodnily a udělení plné moci vyložily v rozporu se zákonem, přijatý závěr byl v rozporu i se zásadami správního řízení, zejména se zásadou zákonnosti. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů a metod interpretace) použily v rozporu se zákonem a tak se dopustily překročení mezí správního uvážení.

[35] Závěrem soud konstatuje, že v souzené věci došlo k porušení vnitrostátního i mezinárodního práva, jmenovitě § 33 odst. 1 správního řádu, čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy

o ochraně lidských práv a základních svobod, práva na obhajobu a na spravedlivý proces a zásady rovnosti v těchto právech.

[36] Vzhledem k výše uvedenému odmítnutí přijetí plné moci žalobce a současně nepoužití institutu zneužití práva a nezdůvodnění jeho použití bylo vadou řízení, která má vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

[37] Právo na náhradu nákladů řízení žalovanému nevzniklo, neboť v tomto řízení nebyl úspěšný, a úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení, které zjistil ze spisu (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

[38] Náhradu nákladů řízení žalobce tvoří odměna za právní zastoupení spočívající v odměně za dva právní úkony (převzetí zastoupení a podání žaloby) v roce 2012 á 2.100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) znění vyhlášky č. 177/1996 Sb. v roce 2012, tj. celkem 4.200 Kč, a podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky 300 Kč za každý úkon na náhradě hotových výdajů (dohromady 600 Kč). K částce 4.800 Kč náleží dle § 57 odst. 2 s. ř. s. daň z přidané hodnoty 21 %, tj. 1.008 Kč. Celková náhrada nákladů za zastoupení činí 5.808 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 26. 3. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně